

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Licht, Eusebius.; Ill. af Nils Wiwel ; med Text af Eusebius Licht.

Titel | Title:

I Drømmenes Rige

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : P. B. Hagens Kunstforlag, [1892]

Fysiske størrelse | Physical extent:

16 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Wivel og Licht.
I Drømmenes Rige.
1892.

53. - 361.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

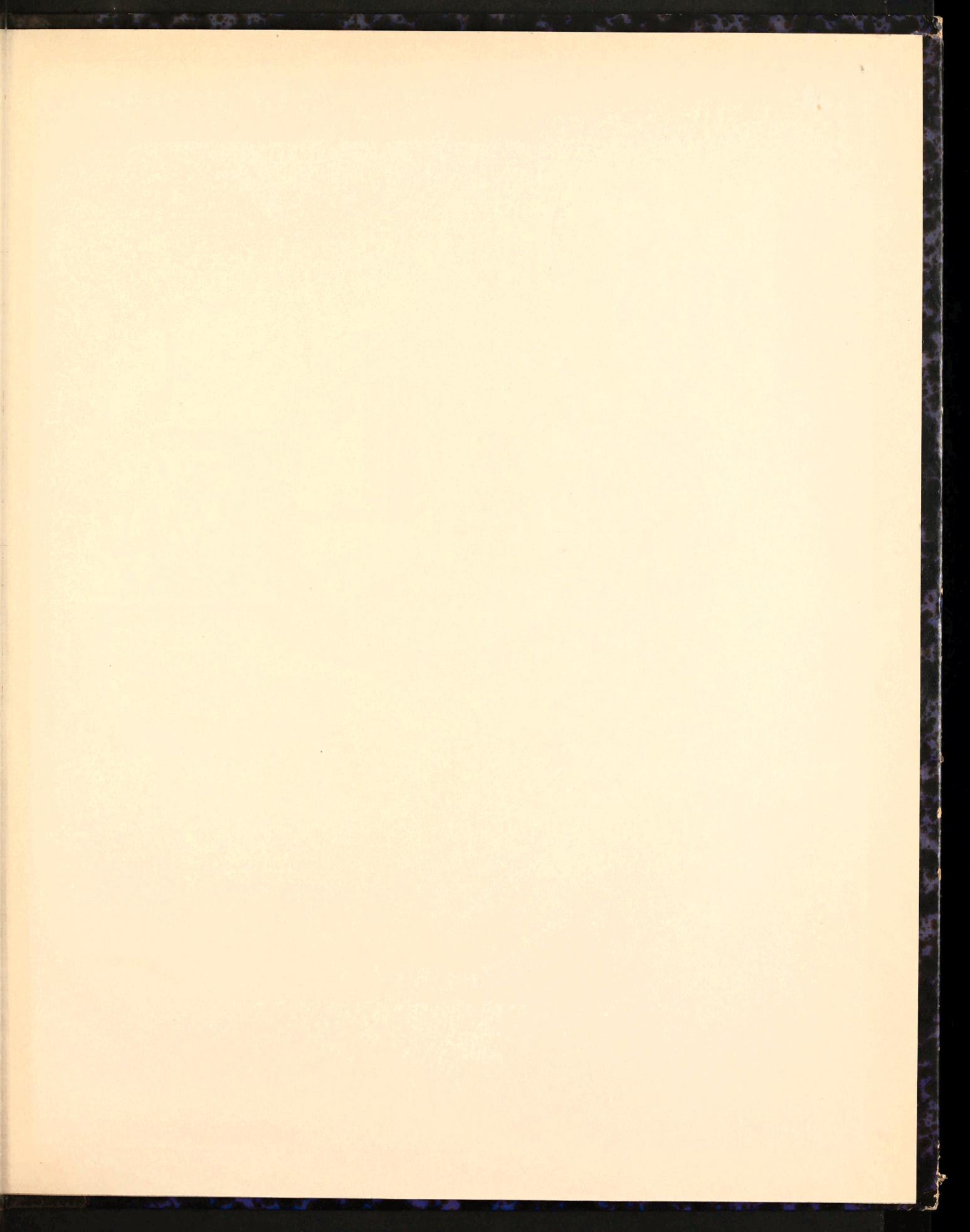
DA 1.-2.S 53 4°

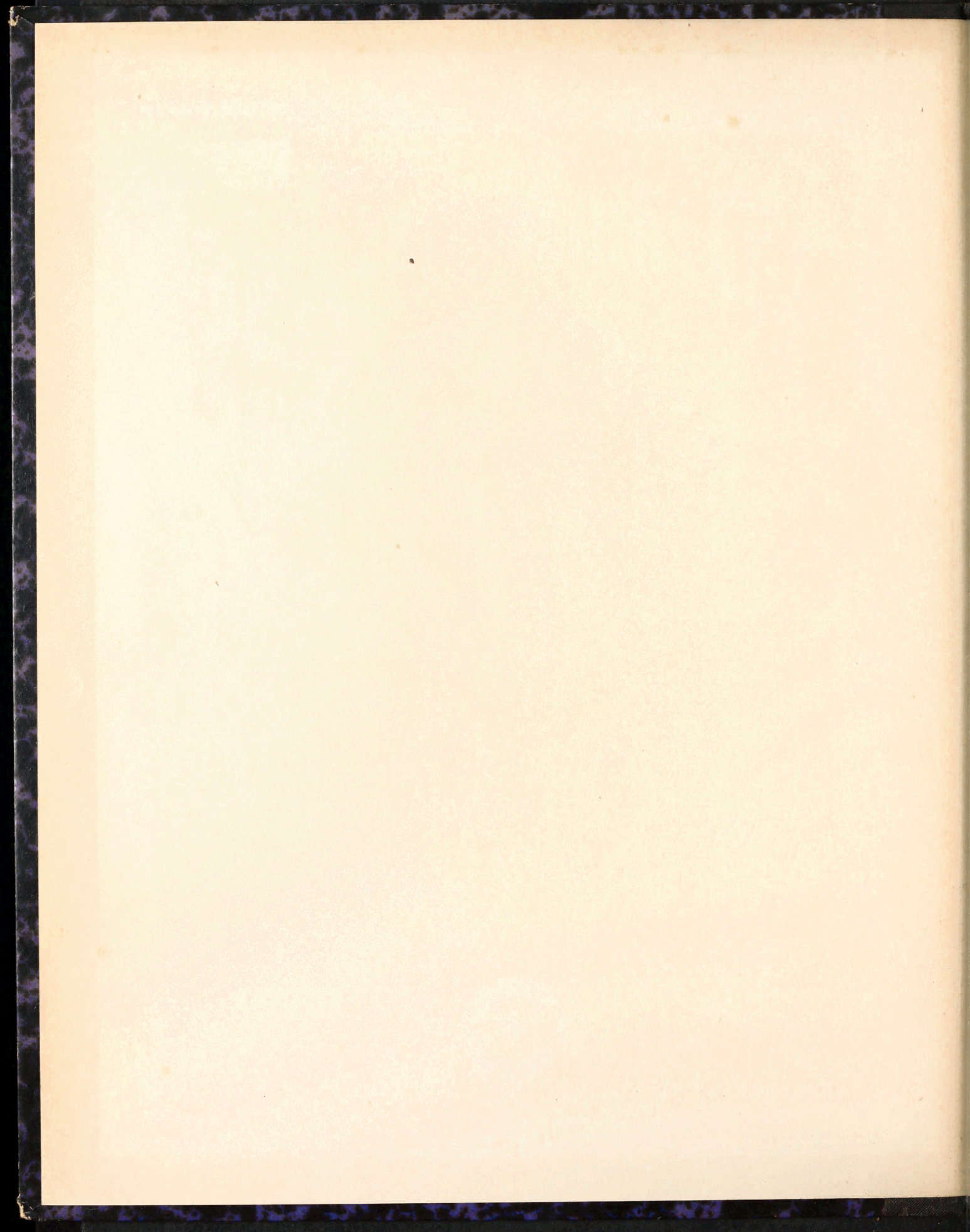

1 1 53 0 4 00485 2

+Rex

Drømmenes Rige

Tegninger af
NILS WIWEL

Text af
EUSEBIUS LICHT

P. B. HAGEN & KUNSTFORLAG

KJØBENHAVN

SOPHUS KAUCHOW

I DRØMMENES RIGE.

ILLUSTRATIONER AF NILS WIWEL

MED

TEXT AF EUSEBIUS LICHT.

P. B. HAGENS KUNSTFORLAG.

KJØBENHAVN.

CHR. THOMSENS BOGTRYKKERI.

Der er saa tyst og stille i den gamle Præstegaard,
Som ligger skjult imellem Hav og Skove;
Men udenfor, i Maaneskinnet, Nattergalen slaar, —
Den har, for Kærlighed, ej Tid at sove.

Den titter ind i Stuen: I den bløde Lænestol
Sidder der en halvgammel Pige,
— Præstefruens Søster og Børnenes Idol —,
Blundet hen i Drømmenes Rige.

Stundom mildt hun smiler; — saa skifter Smilet brat,
Og ængsteligt og tungt hun drager Aande,
Trækkene sig forme, som om i Sorgens Nat
Hun vandrer i dybeste Vaande.

Men Smilet kommer atter hel haabefuldt og klart,
Hun folder, som til Bøn, sine Hænder; — — —
Det er de gamle Minder, der stundom tager Fart,
Og Budskab til et trofast Hjerter sender:

Der var engang —, kan Du mindes det end,
En Pigelil og en Ungersvend,
Der elsked hinanden saa saare. —

Da kaldte Kong Kristian sit Folk i Vagt
Mod graadige Fjenders Overmagt, —
Da flød der saamangen en Taare.

Og bort drog han, som Du havde saa kær;
Din Tanke var ham dog altid nær,
Din Tro var fast som en Klippe. —

Sig mindes Du Alfen, som kom en Nat,
Og bragte Dig Hilsen fra Din Skat:
„Min Elskte jeg aldrig vil slippe”?

Du drømte smukt, i Dit tryggeste Blund,
Da kyssed jeg varmt Din bløde Mund,
De Kys jeg fra ham havde hentet!

— Da lyste et Smil med en sælsom Magt:
Den Hilsen som Alfen havde bragt
I Barmen sig dybt havde prentet. —

Troens Aff.

Husker Du, jeg sad Dig nær,
Naar Du ved Vigen hviled',
Der kom Drossel, der kom Stær,
Der kom den hele Fuglehær,
Selv Haren til os iled'? — —
Ja sikke dog no'en pudsige Smaafyre!
De jubled', naar jeg slog min gyldne Lyre.

Husker Du, vi fløj afsted
Helt op til Bakketoppen,
Alle Fuglene fløj med,
Selv Morten fulgte Dine Fjed?
Jo, morsom var Galoppen. — — —
Der sad vi saa, og spejded over Vigen,
Om ikke snart Din Skat kom hjem fra Krigen.

Husker Du, naar Du fik Brev,
Parat vi holdt os Alle;
Højt Du læste, hvad han skrev,
Kun stakkels Morten bange blev,
Naar Bøssen hørtes knalde. — — —
Vi andre sang om Kærlighedens Lykke,
Og blæste hele Verden saa et Stykke. —

Kjærlighedens Alf.

I Kampens Tummel kæk han stod
Og holdt sig altid brav;
De priste højt hans Mandemod,
Og Korset de ham gav.

Men Skæbnen gik sin tavse Gang
Henover Danmarks Land,
Snart ingen Fugle mere sang,
Og sorgfuld gik hver Mand.

Hvert Kvindeøje var forgrædt,
Hvert Hjerte helt forsagt;
Sig Holger Danske bøjed' træt
For Fjendens Overmagt.

Men der blev Fred. — Og jeg forstod,
At Lykken kom til Dig!
Jeg spredte Blomster for hans Fod,
Jeg kjendte jo hans Vej. —

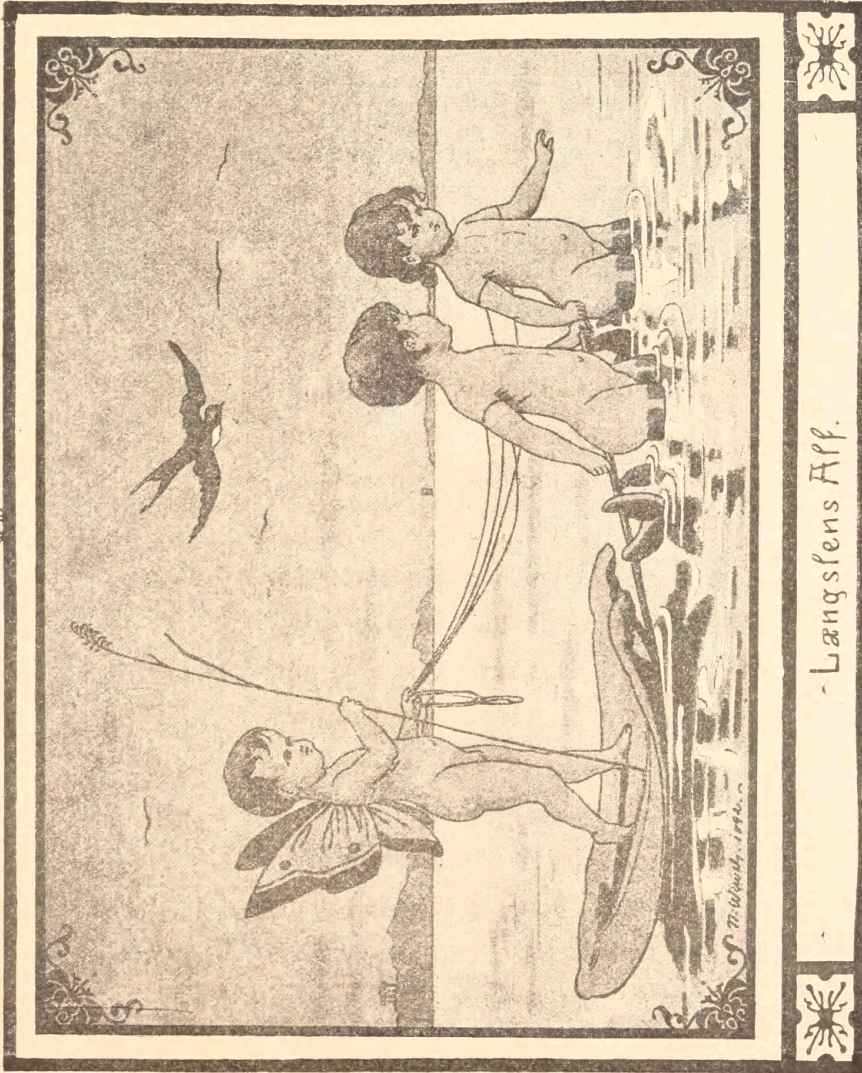
Lykkens Aff.

Du kunde ej stille Din Længsel saa,
At vente til Skibet ham bragte;
Saa tøjled jeg da mine Havfrøkner smaa,
Og lod mig mod Strømmen fragte.

Aakandebladet paa Bølgen flød,
Og Svalerne Kursen styred;
Men inde fra Bredden Din Stemme lød:
Min Lykke med Dig er forhyret.

*Bring mig min Skat, saasnart som Du kan,
Hvi færdes Du dog saa doven? —*
Da iled jeg over det blanke Vand,
Saa Baaden skød Skum for Boven.

Men det jeg fik høre, og det jeg fik se,
Det vilde jeg ej Dig melde,
Jeg nænned' ej volde Dig al den Ve,
Men lod Sorgens Alf det fortælle. —

- Langstens App.

Med Sorgens tunge Budskab jeg svæved langsomt frem,
Tunge, sorte Skyer var mit Følge;
Og hen mod Aftenstunden jeg nærmed mig Dit Hjem
Henover den skumklædte Bølge.

I Lænestolen sad Du, med Haanden under Kind,
Til Gud Du sendte Dine Bønner, fromme;
Ligblegt var Dit Ansigt, — der var Uro i Dit Sind, — —
Du havde sikkert anet mit Komme.

Og da Dit Blik mig skued', da vidste Du det alt,
At *Han* iblandt de Faldne var den sidste,
At han til Ryes Brigade af Vorherre var kaldt, — — —
Da var det, som Dit Hjerte skulde briste.

Og længe, længe blev jeg i Huset her som Gæst,
Kendte næppe Trøstens Ord at sige;
Lange Aar svandt hen, da blev jeg manet af Din Præst,
At jeg for Haabets Lysalf skulde vige. —

Sorgens Alf.

Du drømmer Veninde! Du drømmer igen,
Om Ungdommens henrundne Lykke,
Drømmer Dig til Din Elskede hen,
I Paradishaven Du møder Din Ven, —
I favnes i Palmernes Skygge.

Dér tales I ved da, om Tiden der svandt,
Du tolker hvad Du maatte lide;
Længe der gik, før Freden Du fandt,
Men atter Din Tro til Vorherre Du vandt,
Da Haabet Du saa ved Din Side.

Dér skal I da leve det evige Liv,
Og færdes blandt Englene glade;
Dér kendes ej Kamp, dér kendes ej Kiv,
Der knækker ej Stormen det svajende Siv,
Og Sorgen har dér ingen Stade. — — — —

Og Lysalfen hviler sig i hendes Favn,
Der hviled han Dage og Nætter; — —
Sagte hun hvisker den Elskedes Navn,
Saa glemmer hun Sorger, saa glemmer hun Savn,
Thi sit Haab til Vorherre hun sætter.

Haabet's Alf.

Natten søger træt sit Hjem,
Og dens blege Lys sig fjerne,
Kun den blanke Morgenstjerne
Leder venlig Dagen frem;
Førend Lyset atter svinder,
Hilser mig dens Glans igen,
Jesus Kristus, Haab jeg finder,
Og Din Naades Fred i den.

(Boye).

